Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Vadum, P. Ferd.; med et Par Ord om Digteren af P. Fristrup ; Omslag og Vignetter af Digteren selv.
Titel | Title:	Vadums Harpe : lyrriske Dikte
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : E. Jespersen, [1912]
Fysiske størrelse | Physical extent:	84 s., 2 tav. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

1913 L 362

Illustreret af ham sel.

udgivet af Jespersens Forlag

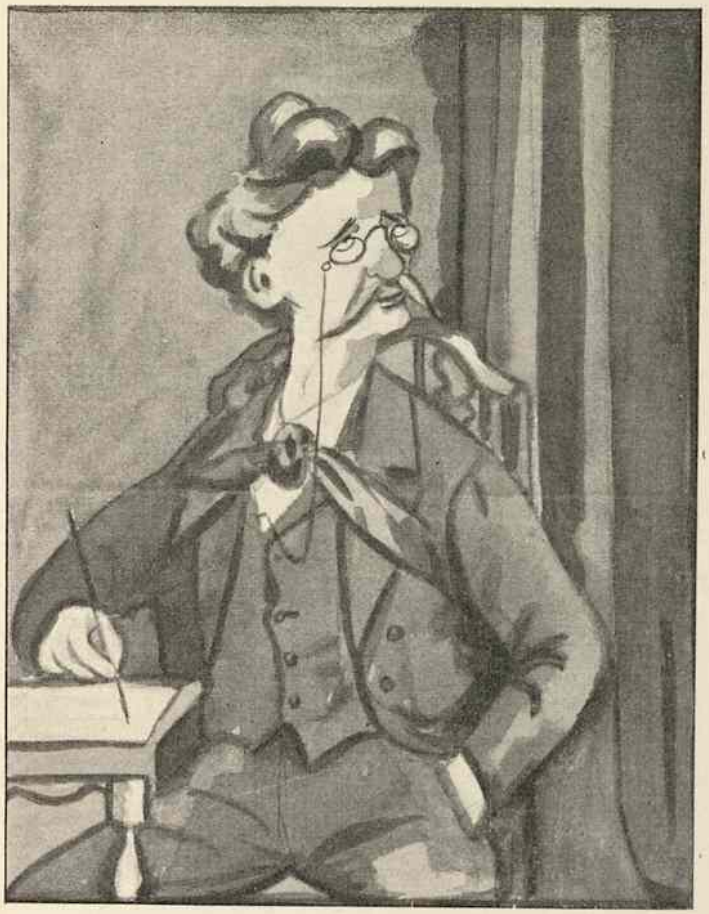

Selvportræt
af
P. Ferd. Vadum,
født den 16. November 1868.

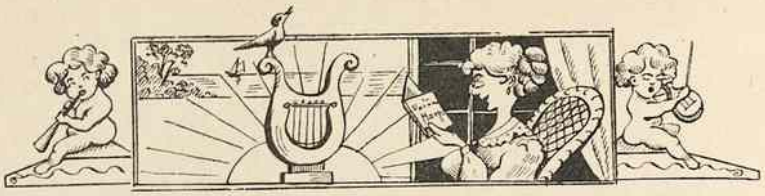

Til mit Potræt.

Jeg er en Alvaarsmand med Romantek,
min Dikterforsje, oh, det er Posien!
Jeg yndefulle Ord paa Læben fek,
der smager Hjærdet sødt som en Rosin.
Dog, hvaartil fek vi Smilets brede Træk
og Latteren i vores Linemænter?
Oh, for at jage Sorgens Brede væk
og plukke Glædens Roser, mine Venner!

Tag, Læsser, mod en Sangfuls Jubbeltak,
naar Du med Vadums Harpe venlig sitter,
mæns den mod Ruden sine Vinger smak
og fløjdede en liflig Trillekvidder.
Hør jeg ej til de Stores Perseri,
er kuns en lille Prek i Aannens Mitte,
jeg dog ophiger mod Panassets Sti,
hvaar Geniusser paa mig ondit titte!

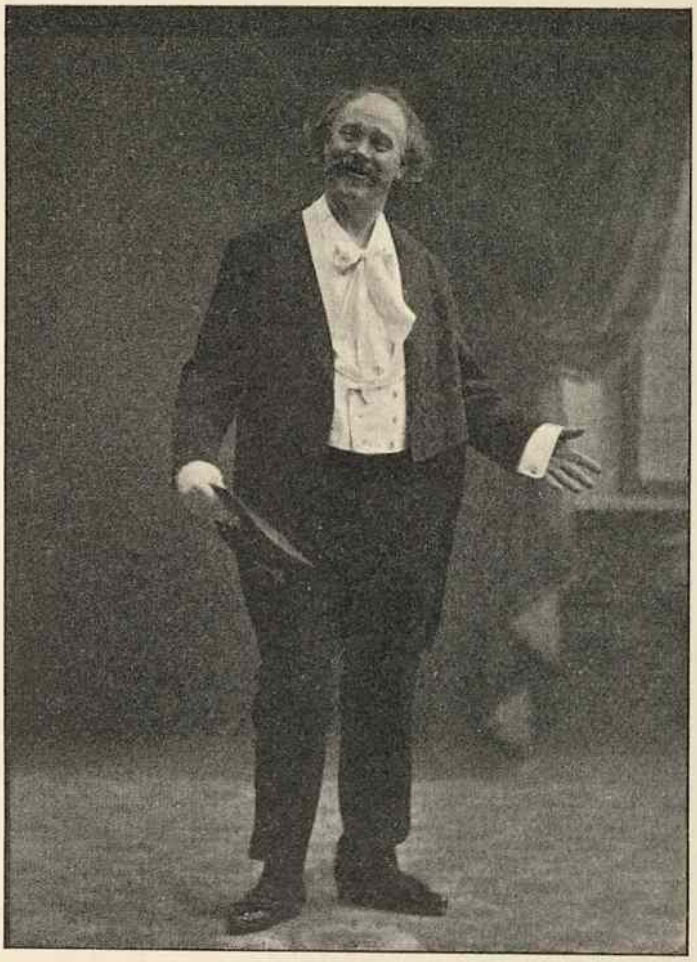

P. Ferd. Vadum
som
Armand Duval i „Kameliedamen".

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Vadums Harpe

Vadums Harpe

Lyriske Dikte

af

P. Ferd. Vadum

med et Par Ord om Digteren af P. Fristrup.

Omslag og Vignetter af Digteren selv.

København
E. Jespersens Forlag

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

A. Rosenbergs Bogtrykkeri · City-Passagen

Indhol.

1. Indlening (Til mit Potræt).

Naturlie Stæmninger:

2. Vaarbrud.
3. I den lyse Nat.
4. Snevær.
5. I Blommetidden.
6. Iorskjælv.

Aannelie Dikte:

7. Livsens Gaade.
8. Aan er Makt.
9. Eldskov.

Versefisiert Roman:

10. Den farlie Alder.

Hestorisk Lyrrik:

11. Uro paa Balkan.
12. Stormen paa Kjøbenhavn.
13. Island.
14. Frægatten Jylland.

Personlie Hymner:

15. Til Frankris Præsident.
16. Til Ægteparret Lillelund.
17. Til Georg Brandis.
18. Spanniens Haab.
19. Mestermaleren Carl Lund.
20. Norges Kronprints.

Folkevisse:

21. Isjomfroen.

Leilighedens Dikte:

22. Til Grunloven.
23. Helsen til Aarhuus.
24. Praalog.

Blandings-Poesi:

25. Vædelov.
26. Gjennem Hovestaden.
27. Hansa.
28. Ferie.
29. Børnesind.
30. Da Stenen lagtes.
31. Min Diktermuse.

FORORD.

Et Par Ord om Digteren:

Det var i et lille Badehotel oppe ved Kysten at jeg gjorde Bekendtskab med denne Bogs Forfatter. Jeg sad en Solskinsmorgen ude i Haven og opnoterede nogle Indfald, da en Stemme afbryder mig med følgende Bemærkning: „Herren slar nok osse en lille Harpe"? (Jeg gengiver Ordene i det Sprog, jeg hørte). Jeg saa op og faar Øje paa en Person, der i en farveplettet Kittel strøg Verandaen med hertigt Spinatgrønt. Manden var høj, noget benet, men med en sikker og flot Holdning. En vild Manke af Haar flagrede omkring et furet Ansigt og et Par dybe Øjne sendte mig et venligt Blik igennem en Næseklemmer med knækket Glas. Jeg skyndte mig med at benægte at jeg var Lyriker. „Naa ikke? svarede Maleren — „næ, enhver har jo faaet hans Kæphest. Jeg dørker nu Lyrriken — ganske famelliært — mit Digternavn er forresten P. Ferd. Vadum — Di har kaske aldrig hørt det forhen, min Herre"? Nej, det havde jeg ikke, og Kunstneren fortsatte fløjtende sit Arbejde. Men snart optog han igen Traaden, og betroede mig sit Livsløb. Vadum beskæftigede sig med lidt af hvert for at tjene til Brødet, snart ved Malerarbejde, snart som Danselærer og Arrangør af Dilettantforestillinger i Bondebyerne, fordrev Rotter, Mus og Kakkelakker og slog som sagt Harpen i bevingede Øjeblikke. Hans Kone hjalp til ved at virke som Jordemoder blandt Bønderne, men Indtægterne af denne mangeartede Virksomhed var kun smaa paa Grund af de daarlige Tider og den stærke Konkurrence. Yderligere var Familien for kort Tid siden bleven forøget med Tvillinger — begge levede — saa Afkommet nu var naaet op til 14. Men

nu skrev Familieforsørgeren paa en Digtsamling, hvortil han satte sit store Haab. Næste Dag forsvandt Vadum fra Hotellet og jeg glemte ham snart. Men i Efteraaret modtager jeg til min Overraskelse Digtsamlingen med et rørende Brev fra P. Ferd. Vadum med indtrængende Anmodning om at skaffe „hans lyrriske Børn en Forligger". Jeg blev noget forlegen ved dette Tillidshverv og ventede ikke at kunne gøre ham denne Tjeneste. Det lykkedes imidlertid dog — mulig var det de 14 Børn, der bevægede den menneskekærlige Forlægger til at tage Vadum's Digte, og nu foreligger de altsaa som Bog. I denne har jeg uden Ændringer brugt Digterens egen Ortografi og overraskende Nydannelser af danske Ord i Rimets Tjeneste, da jeg mente, at Lyrikerens Personlighedspræg derved bedst bevaredes.

Jeg giver „VADUMS HARPE" min Anbefaling paa Rejsen ud i Verden, idet jeg haaber, at Yndere af romantisk Poesi i denne nøgterne Tid vil opmuntre en Naturbegavelse til fortsat Produktion, ikke mindst af Hensyn til Familiefaderens store uforsørgede Afkom.

Samtidig debuterer P. Ferd Vadum som Illustrator af sit eget Værk, og selv om hans Teknik er noget primitiv, lægger han dog efter min ringe Formening et vist Kompositionstalent for Dagen, der mulig vil gavne hans Poesi.

Charlottenlund i Oktober 1912.

P. FRISTRUP.

Naturlie Stæmninger.

Vaarbrud.

Det syder og det bræker
i alle Knoppers Rækker
og Sneen smælter lisom Duk for Solen —
helt op til Polen.
Hvofor, hvaarfor?
Fordig det er Foraar!

Det letter og det lysner,
ei meer af Fraast vi gysner,
paa Gaden kryver Herren ud af Pælsen
med vendlig Hælsen.
Hvofor, hvaarfor?
Fordig det er Foraar!

Det piper og det kvidrer,
det grønnes og det spidrer,
øm paa en Kvist sig Draaslen lysti parre,
oh, la den barre!
Hvofor, hvaarfor?
Fordig det er Foraar!

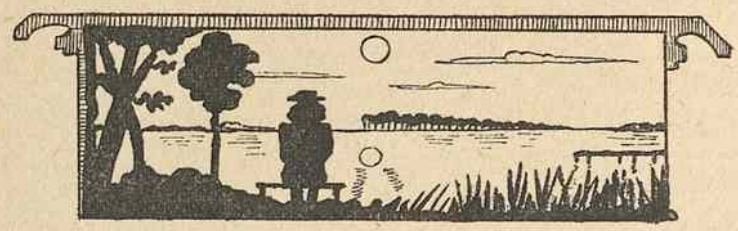

I den lyse Nat.

Skoven løfter sin mørke Ryk
op mellem Havre, Rug og Byg,
Mosekonen, hun laver Bryk —
Himlen luer saa rødmeful —
Luften dufter saa sødmeful!

Om jeg vandrer med Sommersind,
svingende let min Spansrørspind,
uden at mærke den minste Vind.
Nadtergalen er toneful —
Firmanenten er maaneful.

Stakken vinker mig med sit Hø,
Koen kalder mig med sit Bøh,
Myggene stikker mig pø om pø —
Haanen haavner saa smærteful —
ej jeg mærker det — hjærteful!

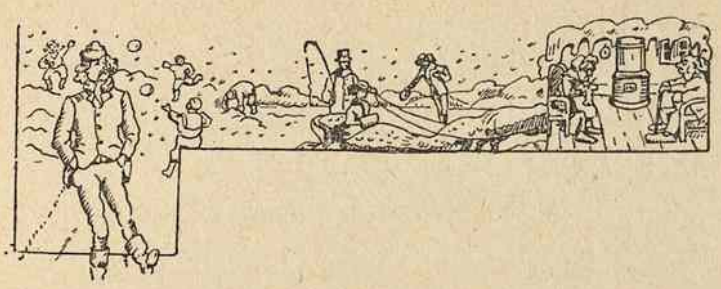

Snevær.

Jeg slar Gadinets Folder lidt tilsiddes
og skuer Synnet af den hvide Fraast,
som op af røde Næver dynghøjt smiddes
med Skovlen, som har nydt deres Frokost.
Nu raskt! Fra Krogen frem de Fedtelærs,
de strukne Moffedisser samt min Hue!
At vade ud i Sne, det er Kommærs,
mæns Næsetip og Ører staa i Lue.

I Kulden fra min Læbe toner Sangen
til Vintrens Priis en hærli Mellodi!
Kjækt træer jeg til som modi Svend i Gangen
og som en Tud jeg damper i det Fri.
Ha! Hva var det? En Bolt min Nakke fik —
klart stammende fra Skolernes Ellever —
jeg vredtes ej, men sender dem et Nik,
sel Mestren blivver Dreng i saadden Snevær!

Hør, Bjælleklang! Hør, Klokketoner rene —!
En Kane nærmer sig — jeg maa gaa væk —
midt i den sitter der en Dame ene,
saa rosenrød med hæklet Overtræk.
Hvaar Hjærtet banker, da sobi hun slingrer,
jeg helser dyft med Haanen mod min Barm,
i Moffen putter hun di fine Fingrer,
men smiler, oh — med Munden ælskovsvarm!

Frys Fraast, sne Sne og bid kuns Kulde,
jeg overmodi leer — haha, haha!
Har end Du Dine Kakkelone fulle,
jeg vælger Sneens Fryd, jaja, jaja!
Lad Oldinger og Bedstemorer graa
kuns lunke inde deres møre Læmmer,
paa Isisens Speil jeg maa min Lyrre slaa
til vingelætte Tærners Fulestæmmer!

I Blommetidden.

Lad Andre prise Kriens Laubær
og Bilens Flukt paa Veiens Støv,
berømme Møens Klindt og Bovbær,
blodfulle Hestes Vædeløv —
jeg vil besjunge Blommetidden, —
den er saa hærlig — sommetidden.

Naar Blommen ful af Sødme revner
og Pæren svolmer op af Kraft,
man gærne prøver Tandens Evner
og svælger sig i Fruktens Saft,
naar man med Rette den har plokket,
eller i Liddenskav den hukket.

Oh, tænk til Vinter, naar at Krukken
faaer løsnet Pærkamentets Baand,
Kumpotten paa Assiætten stukken
af Fruens færskenbløde Haan —
i Munden Tungen fro sig smækker
ved Syldetøiet sødt og lækker.

Ja, man forstaar nok, at Prinds Paris
et Æble bød Guinder tre,
saa skjørt og ødelit som klar Is,
saa rødt og hvidt som Blod at se —
at Axel sae da han kommer
til Valdbor: „Mø for alle Blommer"!

Jorskjælv.

(Et Billede fra Sidsilien).

Oh, rullende Buller! Ha, rasende Ekko!
Kom, Du min Hudstru, vi maa stønne os væk, o!
Før Skostenen vakler, før Bækene brister,
før Gullet vos sluger og Støvet slaar Gnister.
Oh, griv vorres Børn med Næssel i Sindet
og sjeneer Dig ej for det blottede Linnet.
Her gjæller det Livet, ej Lægemets Blu,
fogjæves at rødme med Smærde og Gru!
Oh, kom, Terpentina, kom, hudsløse Smaa!
Gesvindt maa vi flye fra den knagende Braa.

Aannelie Dikte.

Livsens Gaade.

„Hvo mange tænker ovver Livsens Gaade"?
Saa spurde jeg i Bondens lave Gaar,
hvaar Kale og hvaar Pier sat og aade
Grødnadderen af Lerets røde Skaar.

Mon disse Indevidder tar og spørrer:
„Hvofor blev Du til Jorens Værden født"?
Ak, nej! de vrager Viisdoms tygge Bøger,
mæns Tanken kredser omkreng Suul og Kjød.

Og dog, maaskee, hvæm veed, om ei en Lykke
for dem er denne sløve Dyrriskhed,
hvaar imod Livsens Gaade haardt mon trøkke
den fine Nattur, fuld af Lyrriskhed?

Jeg vænner mig med Sorg fra Mælkegrødden
og synker Hodet med et Vedmods Smiil,
saa vandrer taus jeg ud i Asdenrødden,
og grunner under Veiens Taarerpiil!

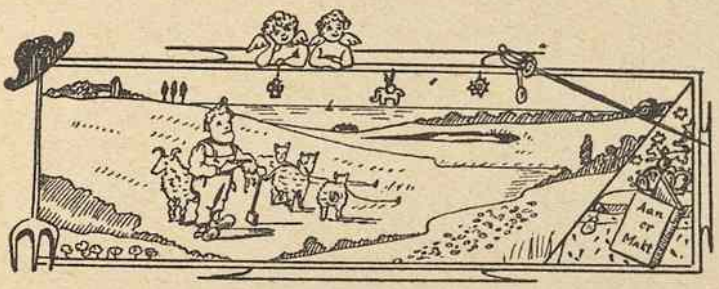

Aan er Makt.

En Stadsmands Or, af Folkets jævne Mitte,
opføt i Vadmeel, fostret op med Lyng,
paa brunen Hede nær ved gullen Klitte
han lærte Spraagets safdifulle Fynd.

Og Aan han fek, hvaafra ei Nogen veed,
slikt suges ind med Modermælkens Fedme,
fra Bondens ulne Faar og Præstens Ged
hans Liv drog bort til Hærskermaktens Sødme.

Men bag di diamantbeslaade Ordner,
hvaar Stjærner parre dem med gylne Kors,
slaer Hjærdets hjemmegorte Slag, som aldrig vorter
befænkt med Hovmodsdjævelens Akkord.

Med Psalmesang og Bønder paa hans Tunge
han kjæmper trofast mod Rebællers Haan,
men Seiren er ham hvis, thi Engle sjunge:
Som Aan er Makt, saa er og Makten Aan!

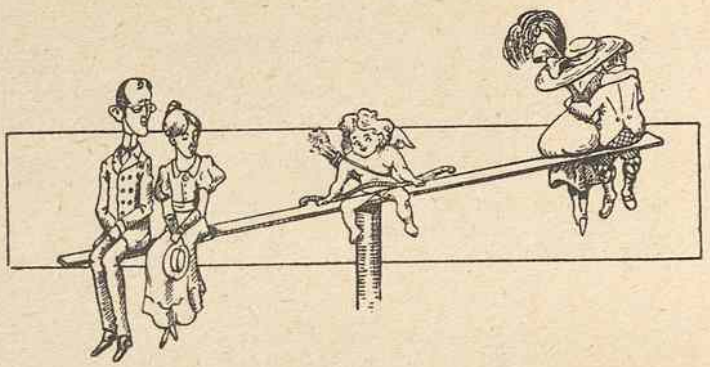

Eldskov.

Eldskov er som den futtende Gnist,
den tænder i alle Ender,
Prindsæssen paa Tronen, Pien paa Kvist —
alle veine det brænner!

Eldskov er som et Vippebrædt —
Amaar sitter paa Mitten —
syndig Lyst, oh, den vipper læt,
ærbar tynger saa tit den.

Eldskov er som et Flyveskiv,
den svæver saa højt i Vaaren,
støtter dog ner med Skri og Piv —
og ligger maset paa Joren.

Eldskov er som en høj Paakal,
fylt med den lifliste Drue —
faaer Du af den en Pærial —
da ryer Din hele Formue!

Versifiziert Roman.

Den farlie Alder.

Verſefiſiert Nutisroman.

Baronæse Elfrida la paa en Kanepe
i hendes Pudoar
og drikker ſom dagli Vane The
af koſtbart Fajansje ſaa klar.
Skjøn var Elfrida, yppi og blød,
ſvolmende ſom en ſpænt Ballon,
ravnſorte Bokler om Skoldrene flød,
Barmen var af udlaſteli Faſon —
en Junno i Tyld —
inu udden Fejltrind og Skyl.
Men om Øjnenes Næt er der Ronker,
der fotæller om Smærter, ſom Sjælen betynger!

Hva kan hindes Lykke forstørre?
Jo — hun var naaet — di fyrre!
Den farlie Alder i Kvinnens Liv,
der vækker di hengjemte Saftder,
og tumler med Tankernes sveisende Siv,
knusser Mostandens Krafter.
Hvæm var hun gift med? En Baron —
forhendværendes Dragon —
ulevet Jon —
en lapset og slapset Mandsling,
udstikket til den minste Handsling!
Nu føller hun Nærvernes Kribling
tar en Roman — af denne herre Knipling —
men hun kaster atter sin Bog
hæn i en Krog —
hun sig saa oppudstet kjender
og raaver paa hindes Tjenner:
Evan!
Ta min Thevand —
den smager som Skevand!
Evan uforer Ordren
og bærer bort den.
Elfrida ham føler med Blikket
og vidsker i Løndom: Sikket
et Skjær af Ungdommens Spændihed!
sikken Fristhed og sikken Behændihed!
Hun kalder ham hid
med en Stemme saa blid —
Poppellerne blivver støre og større —
Evan veed ikke, hvad han ska gjørre —
hun bredder Armene ud —

Evan staaer ikke for Skud —
Elskovsens Larve springer af Puppen —
vi kaster et Slør ovver Grubben — —

Forand Spejlet sitter Elfrida
og blivver frissert til Mida.
Bleg er hun og kol; Hvaar fatalt!
Dette var pinene galt!
En Tjenner! som kan bære en Bakke om,
men som intet kan snakke om —
som er stum
og dum!!
Evan faar en Grassjale
og maa Slaattet vænde hans Hale —
men Baronæsen
faar hindes storaktie Væsen.

I Salen straaler et fornæmt Selskav
alle meer eller mindre velhav —
det er Kammerhære og Sjasdafærre,
som har den Ærre.
Paa Bordet staaer alle Elfridas Livrætter
særvert af Lakøjer i gule Livreer —
der er Østers, Sadiner og lækkre Kramsfule —
oh, di borde dem føle skamsfule,
om di tænkte paa Fatties nærie Savn,
der skrier om Brød som den hæsende Ravn —
Fattidomen, som Modet ihjælslaar

og kuns kjender Østers som Skældsor.
Baronæsen har paa vænstre Haan
en Fætter fra Inddiens Ørken,
Herren, hves Navn begønder med von,
slukker med Skompeter Tørken —
Baronen sitter og dvasker
og smadsker —
nys kom han fra en Dimmemonde —
vi vil ham ikke mesonde. — —
I et Siddekappenæt
drikker man Kasæ omme læt —
Elfrida beer hindes Kaveler
om at sitte ner,
og Fætteren fra Inddien
sitter sig hos Elfrida gesvindien —
bruun er han som Mokka —
straalende Ordner dem har han nok a. —
Hva snakker di om? Om Eventyre
med Bøfler og andre levende Tyre,
om gromme Tiggere af begge Kjøn,
som lure bag Palmer i Løn
indtil en Kule dem plaffer.
Om højhalsede Geraffer
og plettede Jaguare —
i Inddien der er saagu Fare!
Elfrida lydter, vild som en Rype:
Han er en Typpe!
Ska man være Ens — ska det være en Mands —
Daen deretter er hun hans!
Baronen og Elfrida blive skildte —
det var hva di bægge vilde. — —

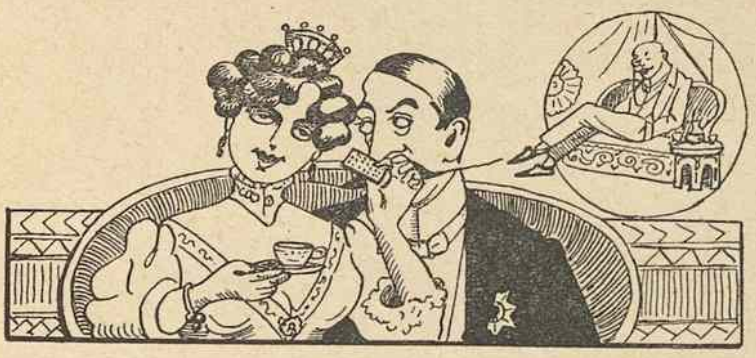

Vi er i Paris. Sikken en Svære!
Det kan nok være!
Den inddiske Greve, som er en Dameven —
han kan lave den!
Snart fæster han paa Jardængs Tærasse
med en ny Mætrasse.
Baronæsen han gandske forsømmer —
hun sitter og drømmer
i derres garnierte Hotel
om Lykkens forvinnende Hæld!
Nys gik fra den skjønne Kvinne
hindes Veninde,
Markvise de Vildemære.
Nu vænder hun sin Spildelære. — —
Mosekken er blen Elfridas Lise —
den er ju osse saa trøsti tilvise —
med Hr. Chopæng hnn spilder fiirhændit,
ti Frangser Timen hun gir spændit —
Schubart og Fugmann
di tröller fræm af Pædalen —
Her Chopæng er rikdinok ikke valen —

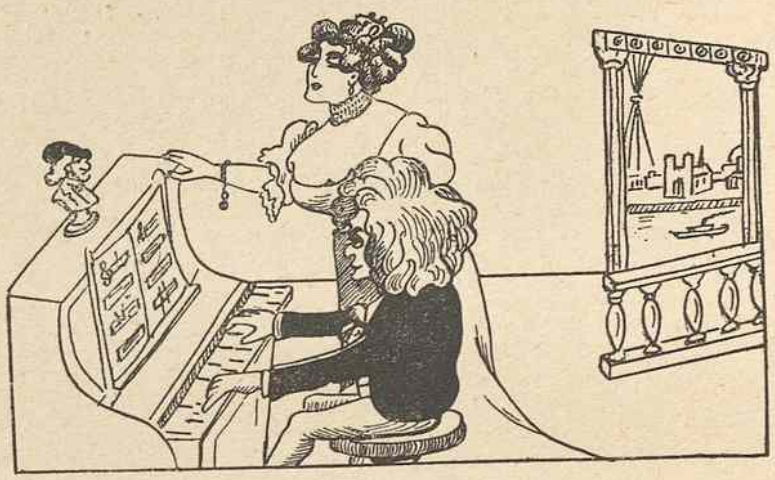

og han er en klog Mand —
lidt tynde er nok hans Skanke,
men en bølgende Manke
hænger han ner i Øjnene brune
som en Lakune.
Til Kjærlighes Toner er bægge parade,
Amaar dem giver til Priis,
og i en Doæt af den store Sonnate
mødes di lisom en Mis!

Nu er vi i Budapæst —
der er, huha, Fæst!
Amandus Chopæng ska gi en Konsært,
men det er kuns sært,
at Elfrida ej sandser hans Flygel —
men en vældi Prygel —
ungarsk Magnet — mon nu hinde hue —

han flux har plukket den modne Drue!
En Bjørn — Natturen jo saadne skaber —
og naar Elfrida ej vil som ham,
saa vanker der Klø af hans laadne Lapper —
og det er en navnløs Skam.
Saa faar hun en Da en sjov Bellæt;
Den var ju næt!
Magneten er kuns en gemeen Berrider —
ah, hvaar det svidder!
Hun samler sit Gods,
saa snart hun fik Nys,
saa kaster hun lods
med et rasende Fnys! — —

Elfrida er atter i Danmark —
heelt sløvet af Skoffelsens Vandmagt —
hun spidser Dinæ i „Bristol“ —
i Lommen hun har en Pistol!

Da faar hun med Et en go Idé —
den ædle, folatte Kvinne —
i en anden Bælysning hun mon sig se —
som modærne Fosadterinne!
Hun iller hjæm. Hun hindes Liv
vil dikte ner paa Pappiret —
med Elskovs Blusning, Ballader og Kiv —
hvodan hun har skifdet og sviret!
Hun dypper Pænen, begønder Kapitlen —
først var det Titlen — ?
hun har en! Bogen hun kaller:

Den farlie Alder!

Hestoriſk Lyrrik.

Uro paa Balkan.

Fordybt i Poesi og Romantek
jeg sitter, mens jeg Hodet har i Haanen,
man skulde tænke, at da Ro man fek
til at nedkomme med Praadukt af Aannen.
Ak nej, i Værdens Menskemyrretuer
det kribler stadi ved min Dikterfod,
paa graablyh Himmel ses ei Regnens Buer
og Træet vakler i sin dyve Rod.

Da røster af Kannoner min Altan
jeg springer op og synker Pæneskaftet,
og stirrer ner i Rætning af Balkan,
naturlit om af Skræk jeg hade taft det.
Thi paa den fjærne Hallø seer jeg klart,
hvaar Serpien til Tandens Rod sig rustner
at klø Sultaneren med Lynets Fart,
mens Munternegros Fyrstekinder gustner.

Det er ei for Europa trøsterig
at skulle padse paa det skomle Hjørne,
til Grændsen løver hele Østerrig

og Tænder visser gromt Byldgariens Bjørne.
Bist Kejser Wilhelm snor hans Overskjæg
mæns Saren kæmper tapperlit ved Møjen,
Angst Kong Aldfongse stødter sig mod Væg,
og Hollands Dronning kommer ned ved Støjen!

Kan da ei Jordens Makter holle Fred
og brue Tropper kuns til Vaktperade,
mæns Fanemarsen bruser paa Geled
med Drenge foran til Amallegade?
Ja, gid engang det komme maa saa hvidt,
at kuns for Spøg Katoverne de dondre,
og Pien bludser ved Husarens Snit,
naar Garden lar sin Hue stolt beondre!

Stormen mod Kjøbenhavn.*

Ifal en Svenſker ſpørrer: Hvofor flagres,
og hvofor hænger Skjol ved Skjollets Rand?
Kan ædle Følleſer, ſom ellers lagres,
en herlig Luftning faa ved Orets Brand.
Og Svaret blivver: Viid, Du blunde Svenſker,
Dit Fæddreland allene Skyllen bær,
thi glædes derfor alle danſke Menſker,
at nu vi favnes kan til Hjærdet nær.

Men dengang var det Eders Heldt, Carl Goſtav,
ſom hid paa Skøjter ovver Isſen drog
og brød litſindig Fredens gyldne Bukſtav
for ret at haane gamle Dannebro.
Ud laa hans Hære foran Byens Porter,

* fremſakt af P. Ferd. Vadum ved Feſten i Snolderød for Stormens 100aarie Beſtaaen.

til Natten kom, den tinde Februvar,
saa stormede de op i bare Sjorter
at line Sneen, som dem ovver bar.

Men Byen sov ej mer end højst nøvendit,
paa Vollene der sto en Borgerstand,
mæns Damerne paa Sidderne behændit
Vand paa Madskine gav den svenske Mand.
Stodenterne lod dem ej længer bede,
men løv til Skandsen fra Examens Dont,
hvor Trede Fredrik i hans lune Rede
paa skomhvid Ganger galoperte rundt.

Da blæste Svenskens Drot til Retirade,
thi slaade laa hans Gosser paa vor Vold,
imæns fra Nabolos til Stormens Gade
de Danske hujede i Natten kold.
Og Stodder holt den fine Mand i Barmen,
en simbel Kælling fik et Dronningkys,
Risraaden gik med Skræddren under Armen,
og Printsen talte omt til Gadens Tos.

Dog, svenske Broder, Tidderne sjangsere,
Oh, brød Dig ikke om vor Jubbelfæst!
For nu vil Du jo ikke storme mere,
men suppe med os som en elsket Gjæst.
Hiin Strid den er ju kuns en Fortislævning,
nu sejret har Din gyllengule Puns,
I Jarmers Sal, som staar paa Vollens Jævning,
Fresbægret tømmer vi i Vendskabs Dunst!

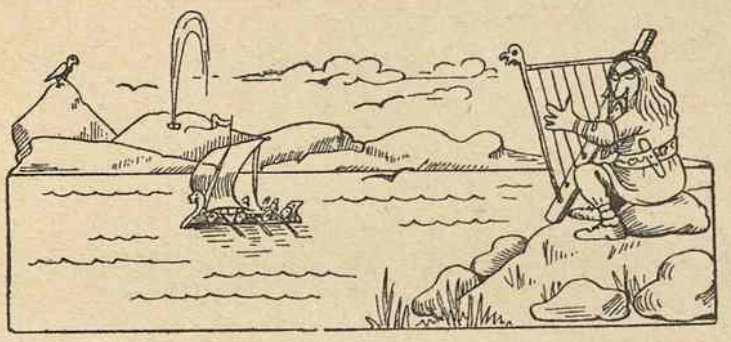

Island.

Svolm, Island, højt paa Polens hvide Spis,
brøst Dig med Stolthed ovver Fortis Minder!
Hvad kan Du gjørre ved Du kuns er Is,
saa langt som Du tilbages kan errindre?

Haarføre Mænd med Kraft i Driven kold
kjækt vader om for Nødtørfts Kost at finde,
Ultrøien skjærmer varm hans Hjærde bold,
og Vander dækker for de skarpe Vinde.

Et hærlit Kvinnespind ved Arnens Rok
med Dusk i Enden paa den sixe Hue,
fosærdiger det hjæmmegjorte, dog
for Ælskov Islands Mø ei monne blue.

Hild Eder, Islands brave altings Lav,
som sitter rundt paa Stenes haare Sæde,
ved Hæklas Spring og Geisers varme Hav
den gamle De til Uvikling og Glæde!

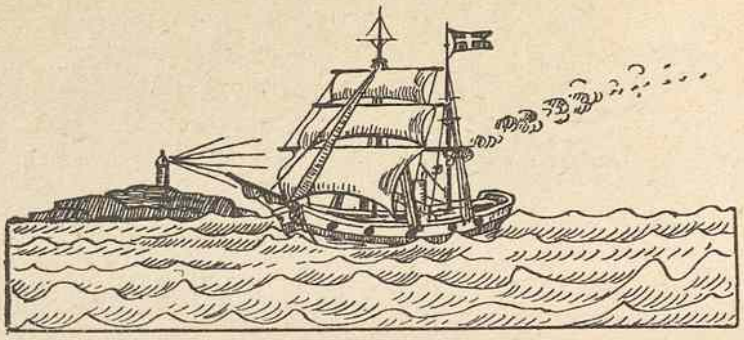

Frægatten Jylland.

Siig, skal den sælles? Jylland, skal den sælles?
Fovandles om til Pæreskibberpram?
Skal Øl i Strømme ned i Lidkjøv bælles,
Wessel og Tordenskjol til Tort og Skam?
Nej, der maa offres, kjære Unnersotter,
drik ikke Spæritus, men Mælk og Vand,
og ræd fra Skivbrud, danske Patriotter,
Frægatten, som var med ved Hælgoland!

Der duvede den fræmad som en Svane,
mæns Portene de fnyste røden Ild
og rampenerde Fjendens Skraag saadane
at Besmark skjælved i hans Rænkespil.
De Gutter blaa i hvide Seglduksbuxer

og sværtet sorte rent af Kruttets Røi,
med fiin Fostaaelse sin Chæfs Indstruxer
uførte glandsfult med et kjækt „Aahøj"!

Oh, gamle Jylland, hvaar Du end mon havne,
ved Stranden eller Fredriksbers Kanal,
vil Du Din stolte Fortid aldrig savne,
men spise Øren ved hvært Tordenskral.
Du sjunge vil en Sang fra Gallejonen
og tordne med Dit brede Agterspeil,
mit i en Tid, hvaar Syklen og Ballonen
seer ned med Haan paa Mastens fulle Segl.

Perſonlie Homner.

Til Frankris Presſedent.*)

Jeg er ej Fransmand, ſiger frit det aabent,
jeg fik ei Madſelliæſens Ild i Daaben
og ikke Mulliæres Sjæls Bongtong.
Min franſke Viisdom kunde læt beſeire
ſel baade Robertſpiere og Voltaire
ja, ſel den ſkønne Madam Mængdenong.

Dog, lydter De, Hr. Presſedent, lit nøire,
min Lyrre minder Dig om Floden Loire
og Notterdames høje Kattekump!
Om Spraagets Kundſkab end i Bunde ſtedtes,
de Or: Ild bong marchæ, ſe ſjortes fedtes,
Dem helſe ſkal med underdani Pomp.

Fra Scenens Bred paa Repoblikkens Vegne,
hvaar Danſen gaar med Liv i Madeleine

*) De franſke Inpulſer har jeg faat af en Svaager, der har ernært ſig i længere Tid i Paris ſom Tilſkjærer.

og Mesſer bedes fromt i Mulæng rutsch,
De ſtoldt kom hid med Errens Liggejoner,
motaet af hvidunderlie Toner,
Oh, disſe Toner er — Pardon - min Luths!

Men Tanken gruer, naaer den ſkuer Madſen
af Pøbelſæder frækt paa Grevepladſen,
hvaar Hoder kappes ganſke malkontang.
Marie Antoalet jeg kan ej glemme,
thi Sjælen ſtønner tyſt: Ui, la femme —
naar Gillotinen gaar dens ſkarpe Gang.

Dog, opad Dampen ſteg Du, Falliæres,
beſindi, værdi, menſkeklog med meres,
og dæmpet Stormens Hylen vola tut!
Du tæmmed Keiſerørnen faſt og roli,
den, ſom i ſin Tid Keiſeren Napoli-
on Boneparde havde fræmad ſkudt.

Allongs angfæng! Du ſtore Erresborger,
glem ved vor Barm di naſionale Sorger.
trefarvede i Bonden — vullevu:
Sludt Venſkav med di Smaa, ſom Intet mægter,
men ſom med Hældemod i Tanken fægter,
det bør, det vil, det ſkal, det ſkulde Du!

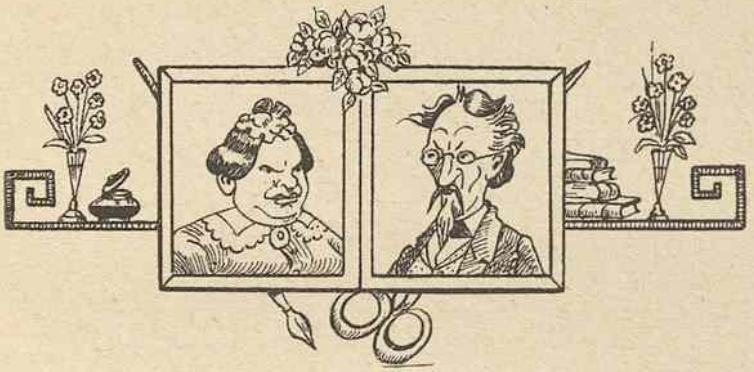

Til Jubilæumsparret

Amandus og Malvina Lillelund.

Jeg veed en Mand i Snolderød,
der før en væsset Pæn.
Jeg ved en Viv saa bolleblød
og færm i Gjerningen.

Han sitter ved hans Skrivrebor
med Videts store Sax
og klipper ud af Døjnets Gang
Aldt, hvad der hænner strax.

Hun svæver fra sit Suppekyd
paa Vinger som en Vind
Europa rundt med Nyhedsfryd
og samler Stoffet ind.

Fandt I ej Vei til Norens Pol,
Isbjørnens Paradis,
saa fandt I Hjærdevaarens Sol
ved Pæneftaftets Spis.

Hild, Egdeparret Lillelund,
Hild Snolderød Avis!
Af Læsfere en Millejon
nu jubler til Jer Priis!

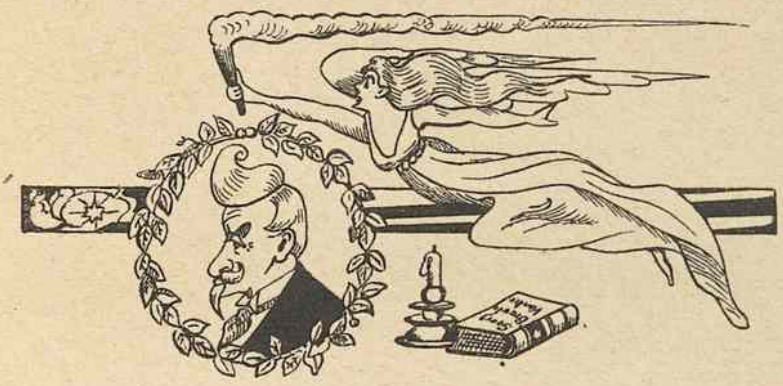

Til Georg Brandis.

Den store Aan med graanet Haar til Priis,
bortfløgtet væk fra Dagens Sjokkelade
paa Tankens Vinger solo til Paris,
jeg rækker mine Hænner, et Par flade.

Hværannen Dikter slaet har sin Lyr
og plokket Spraaget for di bedste Blomster,
for Dig at hæddre, saa en stakkels Fyr
paa Kvisten Sukker med de smaa Indkomster.

Dog see, dog hør min Musses Vingefang!
Hun kommer, Georg, sikken hun kan stirre!
Nu ringer Poesiens Dingeldang,
Gulstrængene paa Vadums Harpe dirre.

Oh, store Aan, med graanet Haar til Værs,
i Støvet lægger jeg med Gruus paa Næsen.
Fyld væk igen, fyld en Gang til Halfjærds,
saa Værden jubbler ved din Fakkels Væsen!

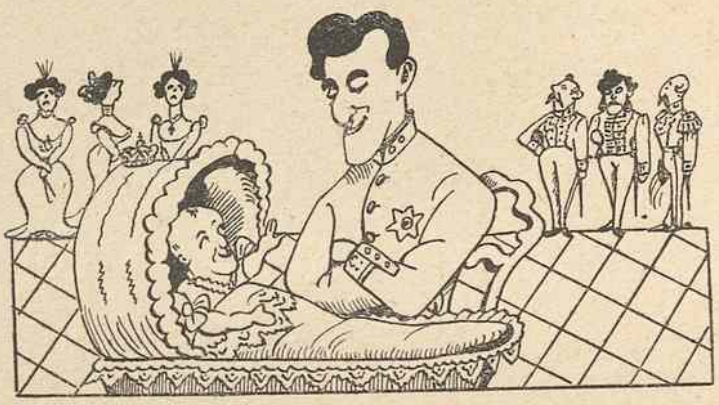

Spanniens Haab.

Saa blev han født, den lille spandske Prinds —
Ej anede hans Udskyl sel hvodanne!
Dog, Fruktbarheden svolmer jo gesvindt
hos Folkeslag i Syndens varme Lande.

Og Tronen røstede af Stoldthed ømt,
da Ildsalutter skræmmet hvær en Uro,
fordig det Haab var kommen, som var drømt
fra Basselona til Extramaduro.

Ind svæver Alfonds med et Fadersmiil,
den sel skjægløse unge Kattelonier,
og skjænker Sønnen en Autormobil,
iagtagende de spandske Ceremonier.

Og indtet Steds i Buggen bliver tørt,
thi Barneøjet fylles sødt af Taare —
mæns Hoffet staar i Ettekætten snørt —
oh, løses Spanniens Stivhed ej ad Aare?

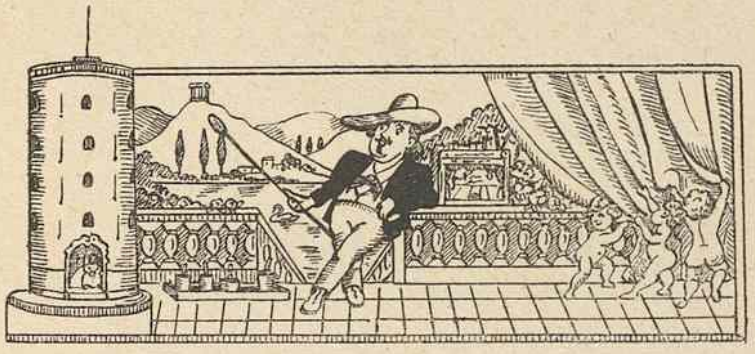

Til Mestermaleren Carl Lund.

Engang jeg sel med Ivver førde Pænslen,
strøg Pottens Ollefarve op og ner,
og stonddom jeg imællem føller Længslen,
oh, efder Dig, min Ungdomstis Plaseer!
Ak, det var kuns Stakitter, Plankeværker,
jeg fresket lisli op med nyfødt Glands.
Nu jeg til Harpen dikter Tankeværker,
mæns Musser — alle Ni — di trær en Dands!

Nattur, oh, Du er gandske vist fotrindli,
Dig har vi Mensker jo fra første Haan,
men vredes ei, Du er dog for aldminli
for Senekonstens malleriske Aan.
Ner maa Phantasus da fra Loften stie
og lave om paa det, som der er til,
naar Æventyrrets store Kommedie
Kopongens Poblikom man bydde vil.

Da søger Foden op paa Rondetaaren
i Sneilegang til Mestrens Trylleloft,
hvaar han befaller højt fra Stundens Maaren,
mæns Læredet det lydter spænt og groft.
Hva ska det være? En Aladins Hule?
En Palmehave uden Restrasion?
En Norpol kold med Edderdunets Fule,
Næapel med den glødende Citron?

Oh, kniv ham ej, I rie Deriktøre,
som skommer Gullets Strømme med Rabat.
Thi hva ska da den store Mester gjøre?
Han maa ju spare paa Palettens Klat!
Da blir ei Borgens Torn saa mangekantet,
og Himlens Blaa blir ej af første Slax,
det ville Hav leveres ikke vandtæt
og Markens Korn faar ingen gylne Ax!

Oh, Carel Lund, som Smigrens Or de søde
har gjort saa gandske volsom sjæleglad,
som skommet Mælk efter den fede Flode
Du faar nu Vadums simble Dikterkvad.
Sel om jeg var saa viis som viisen Solon,
jeg fadtet ei, Du male kan saa godt;
derfor Dit Konsterry ska flyve, oh, Lund,
vor Globus rundt i Rødt og Gult og Blaat!

Norges Kronprinds.

Saa elſket nyddelit af Alle
med krøllet Lok paa Færſkenkind,
Du ſlumret i det gule Pallæ
med udſkylsbarnli Troneſind.
Ei tænkde Du paa Norges Rie
ved Barmen af Din Ammepie.

Oh, Fryd! Nu ſkier Du paa Dovre
og ſtirrer Dig frœmdeles om,

men Afskedslængslen er nu ovre,
og trøkt Du venter Folkets Dom.
Thi een Gang skalst Du Norge styre,
naar heelt opvoxet er Dit Yddre.

Saa skalst Du krones paa Dit Hode
og salles paa Din hele Krop,
mæns Skjalle kvæder Hømningsode
med ydmykt Blæk til Tronens Top.
Du Guld udkaster som Betalning
for Sætterjentens glade Halning.

Dog, Prinds, Du først maa blive dulit,
thi stil en Tid Din Kongetørst.
Dog det maa skee saa seent som muglit,
for Fader skal riggere først.
Hvis Du kan Norens Riger samle
Dig rækker Sago Ærrens Pamle!

Folkevisse.

Iisjomfroen.

Iisjomfroen ſtanner paa Bjærgets Top —
— oh, ſom ſaadden en Jomfro kan iisne!
hver Feber ſkjælver i Blodets Krop
og Neglenes Rødder maa visne.

Hun aavner ſin Barm af Krøſtal og Demant —
oh, ſom ſaadden en Jomfro kan iisne! —
og vidſker: Oh, Yndling, oh, bliv min Snemand,
thi elles maa Hjærdet forlisne.

Men hvaar kan man elske en Kvinne af Is? —
Oh, som saadden en Jomfro kan iisne! —
Naar en glødende Pie forvender En hist,
hvaar Bladene grøndes paa Kvistne!

Isjomfroen blev til en skrinkrende Fraast —
oh, som saadden en Jomfro kan iisne! —
da jeg vænte min fra den frysende Post
og fløgtet til Dalen, den tystne.

Leilighedens Dikte.

For Grunloven.*)

Det var i Juni, Dagen brød den femte
af Mørket frem i Solens Kongelys,
og Fulene til Lovsang Næbbet stemte,
saa Tidslen skjælvede med bange Gys.
Thi Danmarks Sjenius med Jubbel nedkom
og fødte Bly en Grunlov med Hurra,
som fek en magesløs fra Hjærdet Velkomst
ved Skagens Bank som og ved Hafnia.

Kong Fredrik stod, hvaar stod dog ikke Drodten
med Dokkemæntet lisom hans Staty,
og til Frihedens Mø han smilde saadden,
at Hjærder sprang imellem Løvers Gny.
„Pas paaen"! sagde han til Danmarks Borger,
som hævet sig med valberættet Røst,
„og kast den ej i Grams til vilde Maarger,
men la den spire i en frodi Høst"!

*) Kan synkes paa Mellodien: „Der er".

Har vi det gort? har vi dens Bude passet,
har vi dens Garn uredt med nænsom Haan?
har vi den kjærlit løftet mod Panasset,
og tyddet viiselit Bukstavens Aan?
Hvo kan paa Hjærdets Aare Haanen ligge
og raave: Ja! med Dommedas Basun?
Tør Du det? Nej! jeg tør det heller ikke,
men snir mig bort med Hodet ud af Huen.

Det er ej nok, at gaa i lange Baner
med høj Hat paa og Dannebro paa Snor
og slynge ud en Skvada mellem Faner
fra Talerstolens høie Polpetur.
Det er ei nok at trave baved Plovven
og fylle Buen med Gulkornets Ax,
det er ej nok at glæmme helt Grunloven,
som mangen Borger gjør det nutildags.

Nej, op til Horisaanten ska den hæves
med skylfri Barm til Afsky og til Straf,
og mellem Mark og Hav ska hærlit leves
i Takt af Lovens klare Paregraf.
Lad os med Harme lukke Løgnens Mund i,
lad os dens Giver sitte paa en Pi-
destal af Guld tilværs den femte Juni —
det skal ej skee! som ham det raave vi!

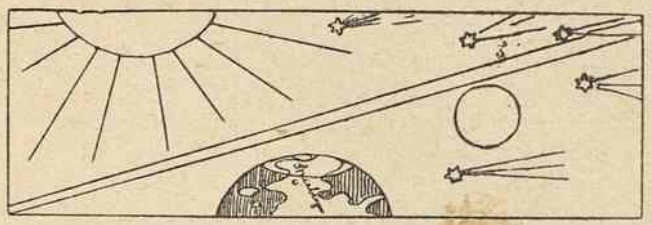

Skodaar.

Paa Jorens Bane laver Tidden Modder
hvær femte Aar i Livsens Almenak,
thi da intrædder det man kaller Skodaar
og giver Aardsag til den gamle Snak:

Hvo ni og tyvende til Værden fødtes
i Februvar ej faar et Liv som vos,
men af di fire Aar med Kval udstødtes
og lever kuns i Phantesiens Os.

Hvofor? Ja, derrom grandsker Aaltids Vise
i Jordens Globus med forstyrret Lup,
ej ondende dem blot et Maaltids Lise,
mæns Tanken støter ovver Steen og Stup.

Børnesind.

Vi er saa kloge. Gud, hvaar er vi kloge!
Vi tro, vi kan det Hæle uenad,
vi gjædter Gaader og vi læsser Spraage —
ja, spør kuns Herren eller Fruen ad!
Med Hjærnens snille Kubler
ad Eenfol højt vi skrupleer —
men snupler
mit i vors Viisdom tit i Livsens Taage.

Vi mangler Børnesands for Bakketæller,
dets riige immerglade Udsostand.
Vi for Udviddenhed sku takke hæller
end grandske ner i Gruplens dyve Spand.
Oh, gid jeg sat paa Dorte
midt i min lille Sjorte —
langt borte —
og ringlede med Ranglens Vuggebjæller!

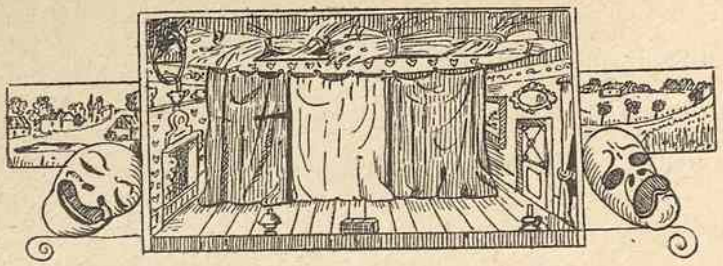

Praalog

ved „Kameliedamen"s Opførelse i Sengeløse i velædit Øjemed, fremsagt af P. Ferd. Vadum:

Høistærrede Forsamling —
ungdomsfreske Ungmø, allerstegne Gamling!
De kjender Alle Peter Ferdnant Vadum —
der stammer ned som I fra Eva og fra Adum —
som Dandselærer, Konstnermaler har han Ry,
som Kammerjæger med i Sengeløse By.
Og — hvad min Kone angaar; er hun højst bekjendt
som Gjordemoder i hvært Huus omtrent.
Hun har bragt fræm til Lys og Luft og Lyst
saa mangt et Sengeløsebarn ved Moders Bryst. —
Hvofor jeg her fremtræder? Som Praalog!
At tolke i et aanfult, versefisieret Spraag
Aardsagen til den Grund, at vi i disse Relgioner
i Aften bydder Dem — Theaterpretangsioner.

Hør da:

Vor By er højst idøllisk, absolut agrarisk,
vor Smør, vor Æggeligning meget exemplarisk,

og Byen — det bæmerkes gandske komangtarisk
er — hva Morallen andgaar — ikke særlig — dikkedarisk
Dog, ærrede Fosamling, her Idøllen stopper,
thi — reent ud sagt — vi har en Rede fuld af Lopper!
De lædsker dem med Blodets røde Saft
og suger Marven af vors bæste Kraft.
En Loppekrig maa føres, det er Tingen,
nej, ingen Skaandsel, de ska sprænge over Klingen.

Dog — til at føre Krig behøves — Pengepengepenge!
Vort Skudespil ska gi den Mønt, hvotil vi trænge.
Mod Lopper hjælper ei Kinin, ei hæller Brama,
de ska urøddes af — det frandske Drama!
Vi da en Ørre vil betale ikke under,
for hvær en Loppe, som i Døden blonder.

Nu lidt om Stykket. Det er franskt — tildeels —
Subjæktet har jeg laant hos den berømte Dumads films.
Det handler om den ædle frandske Dimmemonde —
et førrelit, men — om jeg saa maa sige — højst nøvendit
Onde —
Kamelien er Sømbolet paa Bohæmsens Glæder,
i Blomsterspraag den sier: her er ingen smale Stæder! —
Min Kone har den store Rulle sig paataget,
og, derfor jeg garenterer, hun egner sig for Faget.
Jeg sel er go nok, vær ei haar mod Resten,
vær mild mod Indsjenuen, thi hun gaar inu til Præsten.

Nu kuns til Sludt: En Tak til Hvær og En,
der hjalp os til at stille Forestilningen paa Been.

En særli Tak til Hr. Gaardejer Rasmos Skvat,
der har sin kumfetable Lo os overladt.
Tak til den stædlie Lokalepræsse,
som vidste Loppesagen sjurnalistisk Ingterræsse.
Tak til Enhver, som mødte her paa Pletten
og udden Gnovseri ved Hullet to Belletten.
Og hærmed mener jeg at have gort Ræklamen
for Konsten, Lopperne og for — Kameliedamen!

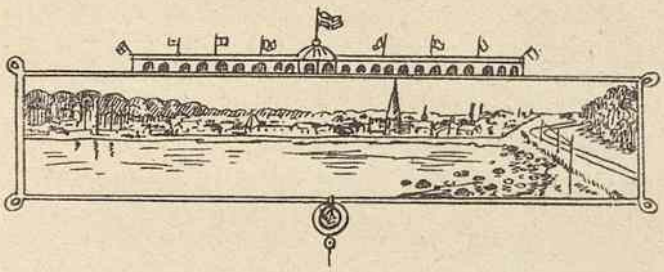

Helsen til Aarhuus.

Hild, Jyllands stolde Hovestad,
skjønt liggene omkreng en Bukt af Katte-
gats blanke Vaaver, kommendes paa Rad
og ind mod Havnens Fyrtorn skomhvid skvatte.
Mæns Klemens Spiir sig hæver imod Loft
hendfarer under Bron Elektras Sporvovn,
fra Skosteenspiverne Fabrekkens Doft
Arbeidets Mand gjør flitti, stærk og aarvaagn.

Et mækdit Gny gik ovver Danas Lund,
da, Aarhus, Du i Lurens Mundspis støtte,
bød til Ustelning paa den jydske Grund
og Lansmænd bonkeviis til Stævning møtte
med Ost, med Smør, Blanksværte og Konjak
og med Madskinens pudsede Sylinder,
imællem Posens Blaat og røden Lak
man Konstens Mallerir med Øjet finder.

Hvaar stæmningsfult, oh, hvikken Sindets Lyst,
da op smak Porten ovver bredde Trapper,
og Kongens ellefandtbeslaade Brøst
sig blandet mellem Bundens Badmeelsknapper.

Da Sangen tonet imod Kubbelen
fra tuſen Struber med ſneehvide Huer,
ej kjendte nogen Grændſer Jubbelen
og ingen Stæder ſaaes en Mine ſuur.

Gid, Aarhuus, Aldting for Dig trive maaes,
gid Dit Tæader ſtadi maa florere,
ſaa mange Menſker ind i det der gaaes,
til Thalias og Malpromenes Ære.
Gid Alle bykke paa Dit Fræmtis Værk,
hvær Arm fra Baghus og hvær Riig fra Forhuus.
I Loften triller højt den Hedelærk
en munter Helſen til det travle Aarhuus!

Blandings-Poesi.

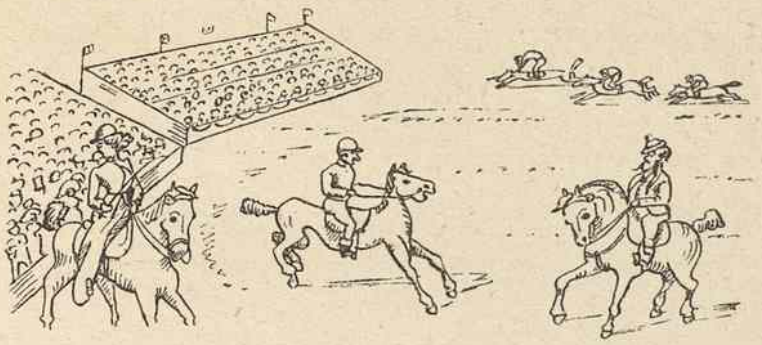

Vædeløv.

Til Vædeløv! hvaar tønde Heste springske
med blaanede Husare paa sin Ryk,
vildt haster omkreng Banens Hjørner svingske,
at see som Seierherrer dem paa Trøk.

Og Spildelysten blusser op som Pinde,
naar Skimler trækkes ud af Baaserne,
hos den i Sobel svøfte Selskavskvinne,
i Haabet om at højne Oddserne!

Nu lydder Singenalet! Faveritten,
det er Amanda med den sorte Bov,
men Tulle slar udvændtet hele Skitten,
og Vinderne di deler deres Rov.

Oh, var en Hoppe Jeg, med klippet Hale,
jeg kunde ei i Tøjret holle mig!
men galoperde længe førend alle,
at hente Seirens Priis til min Sjokei!

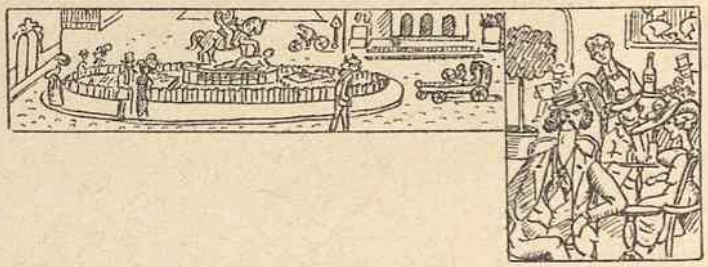

Gjennem Hovestaden.

Jeg slentrer langs den gloende Asfalt
i mine nyfosolde Snørrestøvler,
og Gjets Blæk det glidder ovver Alt,
hvaar Damerne smaasludrer og smaavrøvler.
En Hvespe tynd og her en Bolle sød
med hule Smiil mit Sind saa ømt fosødmer,
skjøndt jeg som Barn er søt i Snolderød,
ej ved min Bugges Dun jeg skamløs rødmer.

Paa Kongens Nytor standser Fodens Gang,
hvaar „Hesten" træder paa et faldent Menske,
mæns Rytteren paa Rykken stod engang
med Kongesvær i Kamp med gromme Svenske.
Et Buk for Madjestæten og omkreng,
mig vinker Borene ved Dangletærre —
med løftet Barm jeg nydder Ingenting,
og Alle stirrer paa den slanke Herre!

Om Hjørnet har jeg snart mig freidit skynt,
sig Østergade bukler som en Slange
med Speilglasrudder og med kostli Pynt,
oh, mere, mere end man kan folange!
En Lugt nu dofter, Billen susser frem,
nu findes den ei sparsom mer i Noren,
skindsye ruller Omnibudser hiem,
imæns af Angst jeg sveder ind til Sjorten.

Jeg aanner atter mit paa Høibroplas,
hvaar Storkene uspredder deres Vinger,
bagved mig bykker de et stort Palads,
mens Apsalon paa Bavbeen Øxen svinger.
Da seer jeg Skildtet, hvaar der staar: „For Mænd",
ned i den Underjordiske jeg farer,
ej for min Skjærv at give lydt i den,
et Fredens Paulus jeg mig søger bare!

Oh, der faar Tanken Tid og blidden Ro,
hjem, hjem til Snolderød den ildsomt svæver,
til Kykkenhavens Kaal og Hviddero
bag Huuset, som sin lille Skosteen hæver.
Der søger Spurren mit paa Gaden glad
i Hestens Grøde sig den søde Kjærne —
oh, kald en hærli Sol kuns Axelstad,
for mig er Snolderød en Lykkestjærne!

Hansa.

Se! der flyver Hansa —!
Er det ikke bandsat?
Med den kække Sæppelin
kommer ej jeg næppelien —
tung er Jorens Tue.

Men jeg haandlit smiler!
Diktertanken piler
Hansa, Hansa, rask fobi
op mod Sky saa stolteli —
løs for hvær en Skrue.

Væk er Grævens Flyver!
Væk er Gefjongs Yver!
Byen med di skjønne Spiir,
Byen med di kjønne Pier —
nær er Maanens Lue!

Ferie!

Oh! som et Pudst igjennem Livets Siv,
det Or sig stormer til det slidte Hjærde,
med rastløs Feber man til Tisfodriv
sin Randsel pakker ind med Længselsmærde.

Jærnbanen fløjder, Skivet slaar en Bak,
Belletten løses ved de trange Huller,
og Mærstomspiven stoppes med Tobak,
naar rast afstæd Kopeerne de ruller.

Sin Skole Læren lukker med Behag,
Elleven glatter hanſes Æſelsøren.
Paa Landet ud! Til Bondens Stud og Plag
og faae i Solen brunet ſig Koløren.

Oh, Ferie, oh, glade Ferie!
Hvaar Dovvenſkaven blir en lifli Liſe.
En uſſel Daare er den Gjerie,
der ikke nænne tør ſin Frihed priiſe!

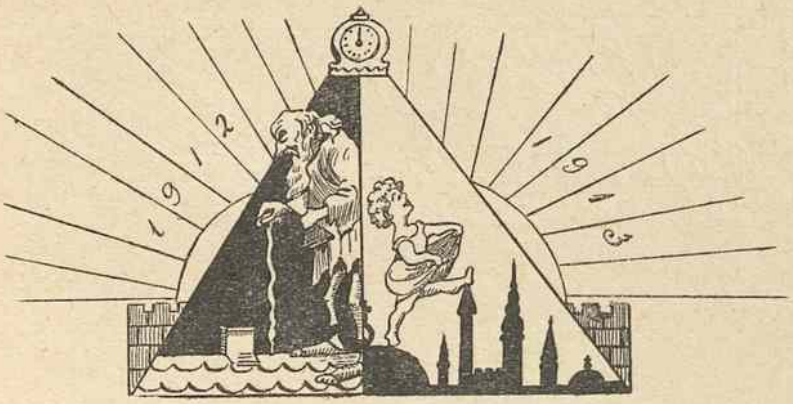

Nytaarshomne.

Hvem er det, som om Hjørnet donkelt svævet
krumbøiet med utraadte Maarensko?
Det er det gamle Aar, som ud har levet,
mæns Tidden Status gjør i Gubbens Bo.
Hør, Børnelatter! Oh, det er det Nye —
en stumbet Glut i Sjorte, hvid og rød,
som muntert er ifær med nu at grye
med gjemte Sager i hans Taageskjød!

Oh, kan en Lyrres nikkelblanke Strænge
fremondske Lykkens underfule Væld,
da skal mit Digterværktøi bæve længe
den hele Menskehed til Fryd og Hæld.
Gid Handel, Vandel, Konsten og Mosikken
maa blomstre i indbordes Somfati
saa vi i Kor ubrydde kan: „Oh, sikken
et liflit Solskindsaar"! med om Mani.

Da Stenen lagtes.

Da Stenen lagtes ner — det goes i Skeen,
thi Kongehaan omspændte jo dens Skaft;
da Drodten foran Mængden langsom treen,
flød Kalkens Læsken som en liflig Saft.

Da Stenen lagtes ner — da lød fra Gipsen
et Aanesuk igjemmel Muren tværs.
Det var Apsalon, Krieren og Bipsen,
hvis Værk ponny sku rejses op tilværs.

Da Stenen lagtes ner — en Stildhed tonet,
og knapt man kunde Aanne med Besvær,
men Æresfrykten snart i Hura dronet
for Krisjans Borg fra Folk og Miletær!

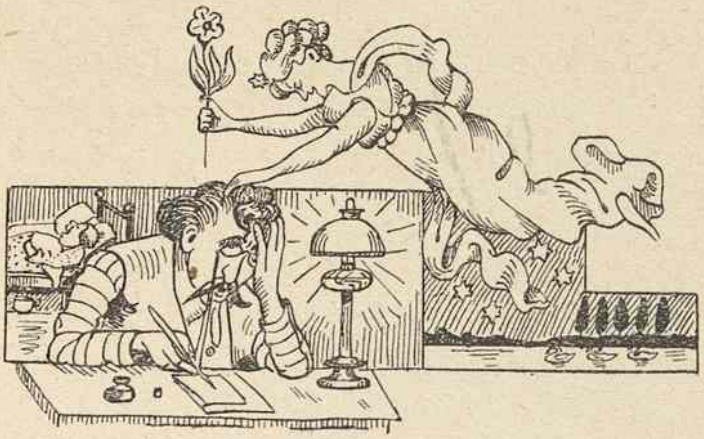

Diktermusſen.

Nu faller Pænen mig i Haanen atter,
Lyrekkens Musſe ſtiger gradsviis frem
med Taaregraad og hyſteriſtiſk Latter
hun fyller ſødt mit ſnævre Dikterhjæm.
Og hendholdsviis med Roſer og Fioler
hun girlanderer mine Bovrioler.

Hvad vidſker ind hun i min Trommehende,
hvad bringer hun i Favnens hule Skjød?
hvad ſlipper ud hun i min Loft for Vinde,
mæns Vaaren ſpirer dyft i Muldets Grød?
Hun ædel Drue, Nøktar og Bananer
paafyller ſin Poet i lange Baner.

At Dikte er den Trang blandt andre Trange,
der ei har Bund i fydſiſk Hjærnetrøk,

men skaver ud af Indtet Vedmodssange
som Homlen skaver Øl af søden Bryk.
Ja, Sange, som gjør Sjælen karsk og modi
til Nadtergalens ondie Melodi.

Lad Doinets Væsener kuns gjøre Bøining
for Ganens Sandser ved et bovnet Bord!
Hvad brødder jeg mig om vor Tolds Forhøining,
Om Bankekrak og Gullets Sørgeflor?
Fri er som Droslen jeg og frank som Hjærpen,
jeg eier kuns min Harpe og min Fjærpen.

Jeg elsker blaat det milde lysse Foraar,
og Anæmonens Doft i Skovens Bund,
min Musses solfogyldte Bag- og Forhaar,
og Vandets Spring af Kildens aavne Mund.
Min Næring er Jorbær med uden Fløde
og Nattens Duk i Dagens Maarenrøde!

C. KRAUSE & LITH. ETABL.